

Arrest

nr. 105 909 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 1 mei 2004 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 25 mei 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van toegang. Op 29 juni 2004 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 4 februari 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 14 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker diende op 12 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 23 november 2011, bij arrest nr. 70 521, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende op 6 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 19 januari 2012 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker kreeg op 25 januari 2012 een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 15 maart 2012 onontvankelijk verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag nog hangende is en dat hij vreest voor vervolging in het land van herkomst. Daarenboven beroept betrokkene zich op art. 3 van het EVRM. Vooreerst: de laatste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 25.01.2012 met de beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de DVZ en bijgevolg is de aangehaalde asielprocedure op heden niet hangende. Er dient op gemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging bij een terugkeer naar hun land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat bijgevolg niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (betrokkene zou een depressie hebben met lichamelijke en psychische klachten); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Betrokkene haalt humanitaire redenen aan maar toont niet aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Betrokkene legt daar geen bewijs van voor en geeft ook niet aan waarom dat een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Pakistan geeft en stelt dat de situatie in het land gevaarlijk is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het betreft een algemeen advies; betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor dat zij gevaar zou lopen. Bovendien zouden de daden van agressie in eerste instantie gericht zijn op westerlingen. De raadsman van betrokkene haalt aan dat reizen naar Pakistan wordt afgeraden maar toont niet aan waarom dat van belang is voor betrokkene en vormt

geen buitengewone omstandigheid waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene amper contacten en banden zou hebben in en met het land van herkomst lijkt bijzonder onwaarschijnlijk. Betrokkene is op 01.05.2004 België binnengekomen en verbleef voorheen al die tijd - of: ongeveer 46 jaar - in het land van herkomst. Het lijkt eveneens erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. De in België opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Dat element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Betrokkene wisten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan op 01.05.2004 die werd afgesloten op 25.05.2004 met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene vroeg opnieuw asiel aan op 04.02.2011. Die procedure werd afgesloten op 29.11.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg opnieuw asiel aan 19.01.2012 en op 25.01.2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'. De duur van de procedures - respectievelijk bijna 2 maanden, 9 maanden en een keer 6 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Eventuele elementen van integratie (betrokkene verblijft enige tijd op het grondgebied (maar heeft het land verlaten van 2004 tot 2010), zou Nederlands hebben geleerd, zou werkbereid zijn en zou hier sociale bindingen hebben) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: (...). Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624). Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de

verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Als buitengewone omstandigheid welke verzoeker zou moeten toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen, verwees verzoeker bij zijn aanvraag dd. 12 augustus 2011 naar het feit dat hij nog het voorwerp uitmaakte van een lopende asielprocedure. Dit was in augustus 2011 ook effectief het geval en wordt door de bestreden beslissing niet ontkend. Het bestaan van een nog niet definitief beëindigde asielprocedure is in het licht van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bovendien relevant aangezien tot bewijs van het tegendeel er immers het vermoeden bestaat dat verzoeker daadwerkelijk een vluchteling is, d.w.z. dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat zodat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om van daaruit een regularisatieaanvraag in te dienen. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt evenwel in de bestreden beslissing dat er "op heden" (lees 15 maart 2012) geen asielprocedure meer hangende is, zodat dit element niet als buitengewone omstandigheid zou kunnen worden weerhouden. Het is echter niet ernstig om de ontvankelijkheid van een aanvraag te beoordelen in het licht van gegevens en omstandigheden zoals deze zich voordoen meer dan 7 maanden na het indienen van de aanvraag. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 luidt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) " Uit deze bepaling volgt dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester wanneer de vreemdeling blijkt geeft van buitengewone omstandigheden. Waar deze bepaling de wijze van indiening, dus het opstarten van de procedure, regelt, dient het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het ogenblik waarop de aanvraag ingediend wordt. Er anders over oordelen zou betekenen dat de vreemdeling zou moeten kunnen inschatten wanneer zijn eventuele aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden behandeld en of er op dat ogenblik al dan niet buitengewone omstandigheden in zijn hoofde zouden bestaan. Eén en ander is uiteraard quasi onmogelijk en zou derhalve leiden tot een onredelijke vereiste. Eveneens zou dergelijke interpretatie van art. 9bis, § 1 Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de mogelijkheid bieden om wegen opportunitetsredenen bepaalde aanvragen een tijdje te laten liggen in de verwachting dat na verloop van tijd de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet meer zouden bestaan zodat de aanvraag met een eenvoudige beslissing van onontvankelijkheid zou kunnen worden afgesloten en er geen onderzoek ten gronde zou dienen te worden gevoerd. Of dergelijke werkwijze reeds in casu werd toegepast, laat verzoeker in het midden. Verzoeker meent dan ook dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden, en dus de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, had dienen te worden beoordeeld in het licht van de situatie en omstandigheden bij de indiening ervan, meer bepaald op 12 augustus 2011. Op deze datum was er nog wel degelijk een lopende asielprocedure. De bestreden beslissing miskent aldus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is evenmin op behoorlijke en redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Verzoeker verwees eveneens naar psychologische problemen als buitengewone omstandigheid. Hij legde hiervan eveneens een attest voor (stuk 3 bundel verzoek art. 9bis Vw.). In de bestreden beslissing gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierop niet in, doch wordt gesteld dat dit medische elementen betreffen die het voorwerp dienen uit te maken van een aanvraag volgens art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Door aldus te oordelen miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris het gegeven dat verzoeker dit element specifiek en uitdrukkelijk aanhaalde als buitengewone omstandigheid en reden waarom hij dient te worden toegelaten de aanvraag art. 9bis in België in te dienen. Er dient immers een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden enerzijds als redenen waarom kan worden afgeweken van de gewone procedure van art. 9 Vw. en anderzijds de elementen ten gronde als redenen waarom de verzoeker meent dat hem of haar een verblijfsmachtiging zou worden toegekend. Uit het door verzoeker ingediende verzoekschrift art. 9bis blijkt zeer duidelijk dat hij zijn psychologische problemen in eerste instantie heeft ingeroepen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dit element had dan ook vanuit dat oogpunt moeten worden beoordeeld. De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering is niet dienstig in het kader van een beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verzoeker verwijst in deze naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 36 370 dd. 21 december 2009, alwaar een gelijkaardig probleem aan de orde was. In zijn verzoekschrift artikel 9bis Vw. heeft verzoeker trouwens expliciet naar dit arrest verwezen, doch hierop werd op geen enkele wijze geantwoord in de bestreden

beslissing. Door aldus de ingeroepen psychologische problemen niet te beoordelen in het kader van de vraag naar het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in art. 9bis Vw., doch eenvoudigweg te verwijzen naar de procedure van art. 9ter Vw., schendt de bestreden beslissing art. 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de beslissing niet naar genoegen van recht gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt geponoerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociale bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar India met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier. Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd. Eén en ander geldt des te meer nu verzoeker in zijn aanvraag tot regularisatie de elementen van integratie (eveneens) uitdrukkelijk heeft aangehaald bij zijn betoog omtrent het bestaan van buitengewone omstandigheden en hij daarbij uitvoerig heeft aangegeven waarom deze elementen in casu buitengewone omstandigheden vormen. Door te weigeren dit te onderzoeken en zich er eenvoudigweg vanaf te maken met de stelling dat elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, wordt het begrip buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, miskent en wordt de bestreden beslissing niet op behoorlijke en afdoende wijze gemotiveerd. Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag. Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag van 12 augustus 2011 verwees naar het feit dat hij nog het voorwerp uitmaakte van een lopende asielprocedure. Hij meent dat het niet ernstig is dat de ontvankelijkheid beoordeeld wordt in het licht van de omstandigheden zoals die zich voordoen meer dan zeven maanden na het indienen van de aanvraag. Verder stelt hij dat hij verwees naar zijn psychologische problemen en verwijt de verwerende partij hierop niet te zijn ingegaan.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde, Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
-de asielzoeker wiens asielaanvraag definitief werd afgewezen (...);
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoont."

Uit de wetstekst blijkt dat verzoeker, indien hij aantoont dat zijn asielprocedure hangende is, vrijgesteld is van het voorleggen van een identiteitsdocument. Echter, en in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt,

blijkt niet uit dit artikel dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen indien hij in een asielprocedure heeft gezeten. Immers, op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt, wordt er gekeken of verzoeker buitengewone omstandigheden kan aanbrengen die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Gelet op het feit dat verzoekers tweede asielaanvraag definitief werd afgesloten met een arrest van 23 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden en de derde asielaanvraag op 25 januari 2012 met een bijlage 13^{quater}, is het niet kennelijk onredelijk dat er op 15 maart 2012 geoordeeld werd dat verzoeker, voor zover hij verwijst naar zijn asielprocedure, hiermee niet aantoont niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat de beoordeling van buitengewone omstandigheden moet gebeuren op het moment van het indienen van de aanvraag. Immers, de regelmatigheid van een bestuur beslissing moet beoordeeld worden op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt (zie ook RvS 26 februari 2009, nr. 4.069). Immers, de verwerende partij dient, rekening houdende met alle relevante elementen waarvan zij kennis heeft en dient op basis van deze gegevens op kennelijke redelijke wijze tot haar besluit te komen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag nog hangende is en dat hij vreest voor vervolging in het land van herkomst. Daarenboven beroept betrokkene zich op art. 3 van het EVRM. Vooreerst : de laatste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 25.01.2012 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de DVZ en bijgevolg is de aangehaalde asielprocedure op heden niet hangende."

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aangehaald:

- asielaanvraag hangende;
- psychologische problemen;
- lang verblijf in België, duurzame lokale verankering.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, op alle door verzoeker ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing. De beslissing luidt immers als volgt:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (betrokkene zou een depressie hebben met lichamelijke en psychische klachten) (...) . De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkene haalt humanitaire redenen aan maar toont niet aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Betrokkene legt daar geen bewijs van voor en geeft ook niet aan waarom dat een buitengewone omstandigheid zou vormen. (...) De bewering dat betrokkene amper contacten en banden zou hebben in en met het land van herkomst lijkt bij zonder onwaarschijnlijk. (...) Betrokkene wiste dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. (...) Eventuele elementen van integratie (betrokkene verblijft enige tijd op het grondgebied (...) zou Nederlands hebben geleerd, zou werkbereid zijn en zou hier sociale bindingen hebben) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...)"

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om het aangevoerde elementen met betrekking tot de medische toestand niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid, daar deze het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure, zijnde artikel 9ter. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er elementen voorhanden zijn die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de verwerende partij artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet heeft miskend door te stellen: *"Eventuele elementen van integratie (betrokkene verblijft enige tijd op het grondgebied (maar heeft het land verlaten van 2004 tot 2010), zou Nederlands hebben geleerd, zou werkbereid zijn en zou hier sociale bindingen hebben) hebben*

betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om het aangevoerde elementen van integratie niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Hij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De bestreden beslissing werd met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC